

Hồi 25

Quyết hại anh hùng, Ân Định mạng vong Trở tài trù pháp, Trại Nguyên Khánh kinh hồn

Bọn Âu Dương Tòng Cát, Tòng Đức, Quan Long, Tào Chí phụ trách phần Đông nhận xét không có sự gì lạ trong các tai nạn té ngựa này. Phần vì ngựa chạy đã đuối sức, phần vì mất thăng bằng trong khi tranh nhau vượt qua lối nhỏ nên kỵ sĩ bị té.

Nghe các người ngồi trên cây la lên:

- Ô! Có người bị thương nặng, ngựa dẫm gãy chân rồi.

Mọi người đứng ở hàng ngoài xô nhau chen lấn cổ nhìn xem, vừa đúng chỗ bọn Tòng Cát đứng ở vòng trong cùng. Bị lớp người ngoài thúc đẩy nhiều quá, bốn hảo hán dang hãn tám cánh tay cứng như sắt cản lại. Đẩy không chuyển, lớp người đứng ngoài đành thôi, nhờ vậy các người đứng trong khu vực có bốn hảo hán được yên ổn theo dõi cuộc đua rất gay go hào hứng, và quan quân giữ trật tự rảnh tay không chận vật như đồng nghiệp ở gần đó.

Bấy giờ đoàn đua chỉ còn có mười cặp người ngựa. Họ chạy rải rác lại ba con một toán chớ không quần lại thành khối như vòng đầu. Vượt qua khu nam, ba số ba, mười sáu và mười chín thay phiên nhau dẫn đầu. Hai kỵ sĩ áo vàng số bảy và tám vẫn chạy rảnh rang sóng đôi cùng. Con ngựa nào cũng đầm mồ hôi loang cả lông, có con sùi cả bọt mép trắng xóa. Chạy tới khu Bắc, các số dưới lần lần bắt đầu lặn, chạy ngang rồi vượt qua số ba, mười sáu và chín.

Về gần khu Nam, chỗ rẽ vào khán đài, giựt giải, các kỵ sĩ thúc ngựa tận lực, vượt bậc ăn giải, roi quật vun vút. Kỵ sĩ đeo cờ số mười một giựt cương ngựa phi như tên bắn vượt lên đầu. Kỵ sĩ số bốn theo sau cách số mười một ngót hai trượng. Trong khi đó, ba con ngựa vẫn chạy đầu từ lúc khởi cuộc đua đuối sức tụt lần lần xuống. Tới khu Nam, kỵ sĩ số mười bốn rẽ ngựa vào lối trong, với tay giựt dây cờ “Thắng” cắm ở giữa lối đi, phi thẳng về vạch vô ăn giải trước khán đài, giữa tiếng vỗ tay hoan hô âm âm của khán giả như muốn làm bể đấu trường.

- Hai kỵ sĩ số bốn và mười về nhì, ba.

- Như từ lúc khởi xuất, hai kỵ sĩ áo vàng về đích lần với đợt cuối.

Chu Đức Kiệt bảo Lam Y và Âu Dương Bích Nữ:

- Hai người áo vàng không cố gắng, có lẽ họ là người của Vương phủ giám sát cuộc đua.

Âu Dương Bích Nữ lắc đầu:

- Tiểu muội đồng ý họ là người của Thuận Vương nhưng không phải là giám thị cuộc đua.

- Tại sao? Ngựa của họ còn dư sức mà không chịu cố gắng đoạt giải.

- Vì các kỵ sĩ khác đã ký giấy đầu bên Vương phủ, nên họ không cần tranh đấu tận tâm.

Lam Y nói:

- Tôi đồng ý với Âu Dương muội ở điểm này. Chu huynh thua đại đa số của bọn tôi rồi.

Từ khán đài lại vọng lên tiếng trống gọi đoàn đua thứ hai.

Đoàn này theo hàng một nhập đấu trường. Tổng cộng có hai kỵ sĩ trong số có hai người áo vàng. Cuộc đua khởi đầu cũng như đoàn trước. Các kỵ sĩ tận tâm ganh đua. Ba số mười tám, năm, và mười ba về nhứt, nhị, tam; hai kỵ sĩ áo vàng đeo cờ “Thập nhứt” và “Sơ tứ” về theo đợt sau cùng. Trừ ra, một số bị té ngựa ở các nơi có ụ đất, không hề có sự gì gian dối hay đáng tiếc xảy ra cả. Các kỵ sĩ giục giải nhứt, nhị, tam đều lên khán đài lãnh thưởng hàng cuộn gấm vóc, lụa là và vàng bạc do chính tay Thuận Vương. Lần lượt như vậy cho tới vòng đua thứ năm, tổng cộng có hai mươi kỵ sĩ, trong bọn có Ngọc Kỳ Lân Hà Thiên Tường có y phục màu xanh đeo cờ “Sơ nhị”, cưỡi con Tuyết Hoa mã thập phần hùng dũng. Ngoài ra, còn có sáu kỵ sĩ áo vàng khỏe mạnh dữ dội cưỡi sáu con tuần mã cực kỳ hung hãn. Lúc đoàn ngựa theo hàng chữ nhứt để khởi đua, bọn Chu Đức Kiệt nhận thấy sau người đeo cờ “Sơ Nhứt” đến Hà Thiên Tường và kế tiếp luôn có đến sáu kỵ sĩ áo vàng rồi mới tới các người khác.

Chu Đức Kiệt nói:

- Họ dàn ngựa vây chặt chẽ Hà Thiên Tường. Trông ngựa nào cũng khỏe, nhưng phần thắng hay gọi là thoát hiểm thì đúng hơn, sẽ về phần kỵ sĩ nào gan dạ, nhiều mảnh lới và con ngựa nào được chuyên luyện hợp với chủ nhứt.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Trong đoàn này, người bị bao vây nguy hiểm nhất là Hà Thiên Tường.

Chu Đức Kiệt lắc đầu:

- Còn kỵ sĩ đeo cờ “Sơ Nhút” hiền muội không tính sao?

Lam Y cầm tay Âu Dương Bích Nữ ghé tai bảo:

- Chuyến này thì Âu Dương muội thua Chu huynh rồi. Tôi đồng ý kỵ sĩ “Sơ Nhút” cùng chung số phận với Hà Thiên Tường đó. Chẳng mấy khi được đứng trung gian cho hai người, khoái quá.

Âu Dương Bích Nữ im lặng, má đỏ ửng như trái đào.

Nhìn lên Lam Y, Chu Đức Kiệt hỏi:

- Phụ nữ hay thì thầm, nói chi vậy.

- Bí mật lắm hiền huynh ạ.

Âu Dương Bích Nữ vội nói lảng:

- Coi kìa! Mới khởi đầu đã thấy gay go rồi!

Quả nhiên, hai mươi con ngựa cùng chồm lên chạy. Đồng loạt, sáu kỵ sĩ áo vàng phóng mạnh trở sang bên như cố ý cản kỵ sĩ “Sơ Nhút” áo đỏ và Hà Thiên Tường. Nhưng Hà Thiên Tường ghìm Tuyết Hoa mã chồm cao lên mấy cái khiến sáu kỵ sĩ áo vàng xô trượt. Nhờ đó, kỵ sĩ áo đỏ bứt ngựa sang hữu phóng vượt lên trên đợt đầu đà đã chạy xa tới trên mười trượng. Không lẽ quay ngựa lại e quá lộ liễu, bọn áo vàng cũng thúc ngựa phóng theo. Hà Thiên Tường cho Tuyết Hoa mã chồm cao mấy lần nữa rồi mới chạy tách hẳn mười chín con ngựa chạy trước.

Toàn thể đấu trường hồi hộp im phăng phắc theo dõi cuộc đua mà họ có cảm giác là gay go dữ dội. Tuy vậy, không ai dự đoán được sự cố ý điều khiển ngựa đua của các kỵ sĩ tương phản, ngoại trừ bên Thuận Vương và các hảo hán giang hồ.

Đoàn ngựa phóng ra tới vòng ngoài. Ba kỵ sĩ áo vàng mãi miết rượt theo kỵ sĩ áo đỏ, trong khi ba người áo vàng khác ghìm ngựa chạy chậm lại chờ Hà Thiên Tường chập lại thành đợt sau cùng.

Kỵ sĩ áo đỏ phi ngựa như tên bắn vượt mọi người, rồi dẫn đầu. Theo sát là ba kỵ sĩ áo vàng.

Qua ụ đất thứ nhút, thứ nhì, kỵ sĩ áo đỏ dẫn chạy trước thoát dễ dàng. Từ ụ đất thứ ba bỗng con tuấn mã đó giật mình chồm hết hai chân sau lên, khiến kỵ sĩ áo đỏ lao đao, nhưng trấn tĩnh được ngay và vượt qua lối nhỏ như thường.

Bọn Trịnh Bái phụ trách nơi này nhận thấy một trong ba kỵ sĩ áo vàng quất ngay một roi trúng về ngựa của kỵ sĩ áo đỏ, nên con ngựa đau quá, giật mình thiếu chút nữa hất chủ xuống đất nếu kỵ sĩ áo đỏ kém tài té ngựa đã vậy, nhưng không tránh được ba con ngựa chạy sát theo sau dẫm chết. Thoát hiểm, dũng sĩ áo đỏ phóng ngựa chạy, ba người áo vàng ráo riết đuổi theo.

Ở phía sau, ba kỵ sĩ áo vàng cho ngựa chạy chậm lại chờ Hà Thiên Tường. Biết chúng có ý hoặc cản trở, hoặc hãm hại mình, Hà Thiên Tường vẫn là người được luyện cẩn thận về kỵ mã thuật và có nhiều mảnh lời do Hà Tổng Trấn và tướng quân Trần Dư truyền cho, nên cũng tìm kế đối phó ngay. Chàng cho Tuyết Hoa mã chạy chậm hơn nữa, khiến cho kỵ sĩ áo vàng cũng phải ghì ngựa lại theo đà ấy. Đợt ngựa thứ nhứt, đã vượt qua lối nhỏ ở ụ đất.

Chờ ba kỵ sĩ áo vàng vừa tới ngang hàng mình, Hà Thiên Tường liền bắt chợt vỗ nhẹ vào cổ ngựa. Tuyết Hoa mã liền chạy vọt lên, bỏ hẳn ba người áo vàng lại phía sau. Chàng thông dong vượt qua ụ đất thứ nhứt, nhì và thứ ba. Lúc gần chạy tới ụ thứ tư, bọn áo vàng mới đuổi kịp, Vì cần phải giữ sức ngựa nên Hà Thiên Tường cũng không cần thúc Tuyết Hoa mã chạy lẹ.

Thấy bọn áo vàng tới gần phía sau, Hà Thiên Tường bèn chú ý đề phòng vì thế nên khi tên áo vàng chạy ở phía sau giữa giờ roi nhắm hông Tuyết Hoa mã quật mạnh, thì Hà Thiên Tường biết ngay gạt mạnh, rồi hơi ngả người, tiện tay quật lại một roi trúng mõm ngựa địch thủ hét một tiếng. Bị đau, con ngựa đó hí vang chồm ngược lên hai vó trước, quay đầu lại khiến kỵ sĩ áo vàng lộn nhào xuống đất. Thừa dịp, Hà Thiên Tường phóng ngựa qua lối nhỏ ụ đất thứ tư. Biết gặp phải đối thủ lợi hại, hai kỵ sĩ áo vàng cẩn thận đuổi theo quyết báo thù cho bạn.

Khán giả thấy kỵ sĩ áo xanh Hà Thiên Tường, ngựa hay dẻo giỏi, nên hoan hô vang dậy cả đấu trường.

Nhưng lát sau, một tai nạn rừng rợn xảy ra, khiến toàn thể đấu trường chìm trong hồi hộp, yên lặng như khi mới khởi đầu cuộc đua.

Nguyên kỵ sĩ áo đỏ tên Lâm Bích, con thứ của trại chủ Lâm Thanh, người Tân Giang huyện thuộc Hồ Bắc, vốn là kỵ sĩ có tài chân chính, dự đua những tưởng đem ngựa thật hay, thuật giỏi ra tranh đấu, so sánh tài nghệ cá nhân với thiên hạ, chớ không ngờ tới mưu mô hiểm độc của Ban tổ chức Vương phủ Kim Lăng, cho nên ngoài tài kỵ mã, chàng không đủ tư cách để phòng thân đối đầu với bọn bộ hạ ác độc của Thuận Vương.

Thúc ngựa chạy như bay thoát khỏi ụ đất thứ bảy ở vòng đầu, thì ba kỵ sĩ áo vàng đuổi kịp Lâm Bích. Hai người vượt hẳn lên trước, còn một người giữ ngang bằng với họ Lâm. Từ ụ thứ tám, ở phía Nam, hai kỵ sĩ áo vàng đồng vượt qua lối nhỏ mà bề ngang chỉ vừa cho hai kỵ sĩ hoặc một xe tứ mã chạy lọt. Lâm Bích theo sát phía sau cùng kỵ sĩ áo vàng thứ ba.

Thừa dịp họ Lâm mãi miết tranh đua, kỵ sĩ áo vàng này quật luôn một roi trúng ngay hai mắt đối thủ.

Đau quá, Lâm Bích choáng váng chảy máu mắt, rời cương ngựa đưa hai tay lên mắt, thì bị xô mạnh té luôn xuống ngựa giữa lối nhỏ. Đợt ngựa chạy sau tránh không được, chà đạp lên nạn nhân không kịp kêu lên một tiếng.

Chạy cách đợt ngựa thứ hai đến bốn, năm trượng, Hà Thiên Tường thấy xác Lâm Bích nát bầy nằm ngang lối đi, liền thúc lớn giục ngựa:

“Qua!”

Tuyệt Hoa mã phi như bay, nhảy qua ụ đất, trong khi hai kỵ sĩ áo vàng theo sát ngựa chạy qua lối nhỏ dẫm bừa lên thân Lâm Bích.

Lúc đó, như viên cứu thương mới dám kéo ra khiêng xác chết vào bên vòng đua. Tai nạn xảy ra trong chớp mắt, một số khán giả, nhất là những người leo lên cây, đều thấy rõ ràng.

Chu Đức Kiệt nghiêng răng tức giận:

- Đây là cuộc mưu sát trắng trợn các anh tài chứ không phải là cuộc đấu mã nữa.

Đập hai tay vào nhau, Âu Dương Bích Nữ nói:

- Mỗi lúc chúng qua đây, nhị vị còn chờ chi không tặng mỗi tên áo vàng một mũi phi đao.

Lam Y Nữ Hiệp tím mặt im lặng.

Ấm hại xong Lưu Bích, ba kỵ sĩ áo vàng bèn cho ngựa chạy chậm lại, nhập bọn với đồng bọn ở phía sau, vây tròn Hà Thiên Tường ở giữa.

Biết chúng quyết tâm ngăn cản, hãm hại mình, Hà Thiên Tường liền áp dụng đấu pháp khác.

Chàng buông cương ngựa, nhằm sườn bên đấu thủ chạy gần nhất bên tả đâm mạnh một trái “Thôi Sơn”, tên đó kêu lên một tiếng “chao ôi!”, té nhào xuống đất lăn mấy vòng. Kỵ sĩ áo vàng bên hữu giơ roi định quật vào mặt họ Hà, nhưng lệ hơn, Thiên

Tường thoi luôn trái đấm bên hữu nữa như chùy giáng, khiến y cũng nhào nốt, bị ngựa của tên đồng bọn chạy phái sau đâm trúng màng tang bể sọ phọt óc chết ngay. Vừa lúc ấy, đoàn ngựa chạy tới ụ đất, Hà Thiên Tường nhường hai kỵ sĩ áo vàng vượt lối nhỏ trước.

Tên đối thủ chạy sau thúc ngựa lên nhằm gáy Thiên Tường vụt mạnh. Cúi áp đầu xuống cổ Tuyết Hoa, nhường ngọn roi đỏ bay vút qua đầu, Thiên Tường chạy qua lối nhỏ, nhưng lại bị hai kỵ sĩ chạy trước đồng thời quất hai ngọn roi vào mắt ngựa. Thừa dịp ấy, Thiên Tường dụng tận lực kéo mạnh, khiến cho hai đấu thủ mất thăng bằng lộn ngược ngã ngựa. Tuyết Hoa mã chồm qua hai tên đó mà vụt tiến đuổi theo đợt ngựa chạy phía trước. Cầm hờn, kỵ sĩ áo vàng độc nhút còn lại cũng giật ngựa phóng theo báo thù.

Hết vòng thứ hai, Thiên Tường mới bắt kịp đợt ngựa trước. Kỵ sĩ áo vàng vẫn cố đuổi theo, cách Thiên Tường chừng một sải ngựa, lăm lăm tìm dịp báo thù.

Đoàn ngựa còn đúng mười lăm con. Mỗi khi tới các ụ đất, các kỵ sĩ phải nhường nhau thoát qua lối nhỏ, nên đợt ngựa bắt buộc phải chạy dài ra. E rượt bắt theo lối bình thường, thì bị kỵ sĩ phía sau đuổi kịp, nên mỗi khi đến ụ đất. Hà Thiên Tường lại cho ngựa nhảy qua.

Tuyết Hoa mã phóng mình luôn qua ba ụ đấy như bay, coi rất đẹp mắt!

Khán giả hoan hô dậy đất.

Không kém, kỵ sĩ áo vàng cũng phóng ngựa nhảy theo quyết bắt kịp địch thủ. Hai người vượt hẳn đoàn ngựa, dẫn đầu tới trên mười trượng.

Tuyết Hoa mã tới tốc độ mỗi lúc một lạ. Lúc về tới lối rẽ vào khán đài thì đã bỏ kỵ sĩ áo vàng đến trên bảy, tám sải!

Hà Thiên Tường với tay rút cây cờ “Thắng”, phi ngựa vào trước khán giả đạt giải nhất, giữa tiếng cổ vũ âm âm của khán giả. Như chạy chưa thỏa, Tuyết Hoa mã lúc bị chủ ghì cương đứng lại, còn chồm lên mấy lần, hí vang rồi mới chịu đứng yên.

Dụ đồ không chịu đầu bôn, mà còn hạ sát luôn mấy thủ hạ của Kim Lăng, nên Hà Thiên Tường bị Thuận Vương ghét cay ghét đắng. Tuy vậy, ngoài mặt Thuận Vương vẫn vờ vĩnh vui vẻ trao thưởng cho kẻ thắng cuộc. Phát giải thưởng xong xuôi, Thuận Vương ghé tai Thần Cơ Quân sư Tôn Hoàn nói nhỏ mấy lời.

Tôn Hoàn gật đầu thưa:

- Xét tài lực của tên Lý Bá Xuyên thắng giải vừa rồi thì rất phù hợp với tin mật báo. Y đổi tên giải dự thí, thiết ra y là anh của Hà Thiên Khánh, và cả hai cùng là con của Hà Tổng Trấn Thành Đô.

Thuận Vương suy nghĩ giây lát:

- Nếu thế thì cứ như vậy... mà hành động. Kế hoạch số hai, Quân sư lãnh nhiệm vụ đó nhé.

- Xin tuân lệnh Vương gia.

Tôn Hoàn tiến sang chỗ Nguyên soái Hoàng Bách Thắng nói nhỏ mấy lời rồi lui về như trước.

Lát sau, tứ hổ Triệu Đại Bàng, Dư Đông Bích, Tống Võ Cường, Hầu Văn Bảo và tướng Tiên Phong Điều Thiên Phượng cũng lần lượt rút xuống phía sau khán đài.

Ngồi hàng ghế sau với hai thế nữ, Nhạc Lan Anh lắng tai nghe lỏm được lời mật bàn của Thuận Vương với Tôn quân sư. Sau đó khi thấy năm tướng xuống lối sau khán đài, thì nàng dự đoán ngay họ mưu mô hại tay kỳ sĩ tài ba vừa đoạt giải. Nhớ lời dạy của Thượng Thái thiên sư, Nhạc Lan Anh toan tính giúp chàng kỳ sĩ vừa rồi thoát hiểm... Nhưng giúp bằng cách thế nào bây giờ?

Giữa một nơi binh tướng của Thuận Vương, hành động giúp vị hảo hán đó không phải dễ dàng! Tuy vậy, Nhạc Lan Anh trầm tĩnh nghĩ kế vì dù sao cũng còn một cuộc đua xe tứ mã nữa, chắc các tướng phải chờ cuộc đua này chấm dứt mới hành động để tránh sự khinh động của khán giả.

Nói về Hà Thiên Tường lãnh giải thưởng xong, chàng xuống thẳng nơi nhà giải lao ở phía sau khán đài.

Thừa dịp mọi người nhốn nháo, Thiên Tường căn dặn bộ hạ phụ trách việc giữ ngựa.

Lau mồ hôi, cho Tuyết Hoa mã uống nước và phải để y nguyên yên cương.

- Nếu có bạo động, chừng ta lên ngựa rồi, các người lẫn luôn vào đám người đi xem thoát khỏi đấu trường, tụ tập tại gò đầy đã được chỉ định rồi về thẳng Thành Đô.

Bọn bộ hạ nhứt nhứt vâng lời.

Tiếng trống giục đoàn xe tứ mã xa nhập đấu tràng. Lát sau, đoàn dự thí xe tứ mã kéo vào. Tổng cộng hai mươi lăm cỗ xe thắng tứ mã, kiểu hai bánh. Thùng xe kín phía trước, phía sau là lối lên để trống, vừa đủ chỗ cho hai hay ba người đứng. Toàn thân xe

bọc sắt sơn màu khác nhau. Cuối thành xe bên tả cắm lá cờ lớn đề số thứ tự, đủ sức cho khán giả theo dõi sự hơn kém từ xa. Mỗi xa trưởng có một bộ hạ cỡi ngựa theo sát vào đấu trường phòng khi cần dùng.

Hà Thiên Khánh đứng xe số “Đệ Tứ” màu xanh, thắng bốn con bạch mã cực kỳ khỏe mạnh tương phản hẳn với xa trưởng vóc người dong dong ốm nhom, khiến khán giả vừa tức cười, vừa lo thay không hiểu con người ấy có đủ sức điều khiển bốn con tuấn mã cao lớn trong cuộc đua thập phần nguy hiểm.

Nhút là lại so tài với Phi Phong Ngô Công Ân Định, giáo đầu huấn luyện kỵ mã thuật trong quân đội Vương phủ Kim Lăng.

Ấn giáo đài đội mũ bịt sắt, vẫn áo trấn thủ bằng da để hở đến tận vai, hai cánh tay chắc nịch, bắp nổi lên như thùng chảo. Cổ to vai rộng, mắt lồi, mũi sư tử, sắc diện đỏ gay, hung dữ như ác thần.

Đứng trên chiếc xe sơn vàng, Ân Định vẻ tự đắc, giơ tay chào đáp lại tiếng cổ võ hoan hô của từng lớp khán giả. Lá cờ đề số “Đệ Nhút” bay phất phơ trước gió.

Về sau khán đài, Hà Thiên Khánh giả dò cương ngựa bị trục trặc đánh ra phía sau sửa lại.

Thiên Tường biết ý đón trước ở căn lều lá dành riêng cho Thiên Khánh. Nhon lúc không ai để ý, Thiên Khánh bỏ chiếc túi đựng hai cặp thiết chùy vào trong lều có bộ hạ coi giữ.

Thiên Tường hỏi em:

- Viên biểu huynh đâu?
- Ở trại ngoài giữ Hoàng Mai mã. Nếu có động, hiền huynh phải mở đường cùng thoát ra lối cửa Nam, tới trại ngoài họp cùng Viên biểu huynh mới chạy ra hướng Tây được.
- Bọn xa trưởng nào dùng màu vàng nghệ là người của Vương phủ Kim Lăng. Chúng dùng đủ cách để triệt hạ đối phương, hiền đệ cẩn thận.
- Tiếng đồn ra đến ngoài rằng vòng đua thứ năm vừa rồi có mấy người tử nạn. Hiền huynh tuy đoạt giải nhưng đã hạ chúng mất năm người. Vậy ngay sau cuộc đấu xe tứ mã này, anh em ta liệu tẩu thoát ngay kéo không kịp.

Dứt lời, Thiên Khánh lên xe lái ra phía trước, sắp hàng cùng các đấu thủ khác trước vạch vôi.

Phó lĩnh khởi đua nổ chổi tai, đoàn xe tứ mã thi nhau chạy trước, tiếng máy trăm vó ngựa đạp xuống đất âm âm như sấm động.

Xe “Đệ Tứ” của Hà Thiên Khánh chạy hàng thứ tám. Xe “Đệ Nhứt” của Ân Định theo sát phía sau chạy hàng thứ chín.

Vì lối nhỏ ở các ụ đất chỉ vừa chỗ cho một xe vượt qua, nên các xa trưởng chỉ có thể vượt qua ở khoảng giữa hai ụ để rồi lại phải tuốt dài theo hàng dọc khi vượt qua lối nhỏ.

Cho ngựa chạy đều đều, Thiên Khánh chú ý nhận xét các ụ đất ở vòng đầu. Chàng nhận thấy ụ đất không cao, mặt ụ thoải thoải, nếu khéo léo có thể bỏ lối nhỏ vượt qua mặt ụ được. Vả lại, chàng đã quen dượt xe tuần mã qua các mô đất ở Thành Đô, nên định tâm sẽ băng qua ụ đất nếu cần.

Tại vòng đầu, có năm xe ham vượt và lái không khéo, mắc đầu trục bánh xe vào nhau, nên bị đổ lẳng kênh chổng trên mặt đất. Hai đấu thủ bị xe lật đè phải gãy chân.

Thấy nguy hiểm quá, nhiều đấu thủ không dám vượt qua, hoặc tới lúc sắp vượt thì gặp ụ đất nên đành bị chèn đẩy lại sau...

Ngồi trên khán đài, Nhạc Lan Anh nóng ruột chưa nghĩ ra được cách gì báo cho kẻ đoạt giải vòng đua thứ năm tẩu thoát.

Khi đoàn xe tứ mã hết vòng đầu, nàng chợt nghĩ ra một kế, liền hỏi hai Thế tử:

- Bốn tướng trong Ngũ Hổ và Điều Tiên Phong bỏ đi đâu không thấy trở lại vậy, nhị vị hiền huynh.

Chu Bảo Quốc nói nhỏ:

- Hồi nãy, Tôn quân sư phái họ ra giúp chư tướng trấn các cửa đấu trường...

- Ủa! Để làm gì vậy?

- Có lẽ đề phòng không cho kỵ sĩ đoạt giải vừa rồi tẩu thoát. Hiền muội không nhận ra người ấy đã hại mạng mấy kỵ sĩ hoàng y sao?

- Trong khi tranh đấu, ai tài cao người ấy thắng sao không dự ý đầu bên có hơn không?

Chu Trấn Quốc ghé vào tai Lan Anh:

- Đó là lệnh của Phụ Vương. Có lẽ y không chịu đầu bên nên mới phải dùng biện pháp khác.

Thừa dịp ấy Nhạc Lan Anh nói luôn:

- Nếu vậy để tiểu muội ra sau đài xem nữ binh có sẵn sàng kích mã không, kéo khi cần đến lại không kịp.

Dứt lời, nàng đứng lên ngay, hai Thế tử định nói thêm cũng không kịp, nên để mặc nàng tự ý.

Hai nữ binh chuyên giữ kích, mã cho Lan Anh tên Tố Vân và Tố Muội vốn là người tâm phúc do nàng đào tạo lên, có thể bảo nhảy vào lửa, chúng cũng không từ nan, nên được nàng rất đổi tin cậy.

Tối căn nhà để ngựa, Nhạc Lan Anh hỏi Tố Vân:

- Người có thấy viên kỵ sĩ thắng giải vòng đua thứ năm ở quanh đây không?

- Bẩm Quận chúa, chàng ta vừa đi qua đây sang đầu dãy lều lá kia kìa.

- Để Tố Muội ở lại giữ ngựa, còn người khá bí mật tiếp xúc ngay với y nói rằng: “Liệu lẫn vào đám đông tẩu thoát ngay, chờ xong cuộc đua xe sẽ nguy tánh mạng. Đi ngay, không nên tiếc con ngựa làm chi. Hiểu chưa?”.

Tố Vân gật đầu:

- Con hiểu rồi, xin Quận chúa an tâm thượng đài, ở lâu đây bất tiện.

Lan Anh mỉm cười quay đi.

Nói về Hà Thiên Tường vừa theo dõi vòng đua đầu tiên của đoàn xe tứ mã, nóng ruột quay về lều lá nhìn tình hình rồi định trở ra tiếp tục xem nữa, thì chợt thấy một nữ binh xinh đẹp đi vòng ra phía sau lều. Nghi ngờ, chàng đứng sững lại nhìn theo. Ngó quanh thấy mọi người đều đứng ở vòng ngoài mãi miết xem cuộc đua xe. Trừ ra mấy tên bộ hạ giữ ngựa của kỵ sĩ thắng cuộc, Tố Vân bèn khẽ gật đầu vẫy tay ra hiệu gọi Thiên Tường. Họ Hà ngờ ngác không hiểu vì lẽ gì người con gái lạ mặt này lại vẫy tay gọi mình, nhưng chợt nghĩ ra đó là một nữ binh của Thuận Vương mà lén lút muốn gặp mình tất phải có điều gì can hệ, nên chạy tới.

Tố Vân tay khẽ gật đầu chào:

- Một nhân vật hữu danh muốn cứu tráng sĩ, sai tôi cấp báo cho người biết nên liệu đường trà trộn vào dân chúng tẩu thoát ngay kéo nguy tới tánh mạng. Hiện nay, các cửa đấu trường đều bị canh phòng nghiêm mật. Tráng sĩ chẳng nên tiếc con ngựa quý kéo lát nữa hối không kịp. Thôi, kính chào tráng sĩ và chúc người gặp mọi sự may mắn, tôi đi đây.

Hà Thiên Tường gặng hỏi:

- Đa tạ lời vàng ngọc dạy bảo xin cô nương, vui lòng cho tôi biết ơn ân nhân để ghi lòng tạc dạ sau này.

Tố Vân xua tay:

- Rất tiếc không thể nói được. Thôi, chúc tráng sĩ thượng lộ bình an, chẳng nên lưu luyến đất Kim Lăng này làm chi. Tôi đi kéo e nhử mục quan chiêm.

Dứt lời, Tố Vân lẹ làng lẩn vào sau các lều lá đi mất. Hà Thiên Tường đứng chờ ra đó nghĩ ngợi:

- Hừ! Kỳ thiệt! Ai muốn giúp ta đây? Một nữ binh. Chủ nhơn của y tất là người đàn bà! Người đó lại là một nhơn vật hữu danh của Vương phủ Kim Lăng! Ai vậy?...

Thiên Tường đi ra chỗ đông người xem cuộc đua xe tứ mã đã tới độ nào.

Chàng nghĩ liên miên:

- Một nhơn vật hữu danh mà lại là người thuộc nữ phái... hay là... ta nghe đồn Thuận Vương có người con gái anh dũng, tài sắc vẹn toàn... hay là chính nàng. Không! Không có lẽ! Dù nhơn từ tới mức nào, vị Quận chúa ấy cũng không thể nào phản bội cha, anh để cứu mạng một kẻ xa lạ. À, hay là thử đi suốt dãy lều này quan sát, may ra tìm được một tia sáng trong vụ này chăng.

Vừa đi vừa chú ý nhìn kỹ từng căn một, quả nhiên Hà Thiên Tường thấy trong căn nhà lá ở đầu bên kia có hai nữ binh, một người hồi nãy và một người lạ mặt, đang thì thầm chuyện trò. Một Bạch Mã trắng như tuyết, yên cương sẵn sàng cột ngay trong lều. Bên Bạch mã, dựng một cây phượng thiên hoa kích gù đỏ như máu. Lấn vào chỗ kín đáo, Hà Thiên Tường nhận kỹ con Bạch Mã và cây phượng thiên kích giây lát, rồi trở về chỗ gần lều mình theo dõi cuộc đua xe tứ mã. Chàng thấy nóng ruột bùng bùng, giờ hành động sắp tới rồi.

Trở lại cuộc đua xe tứ mã. Qua hết vòng đầu rồi, Hà Thiên Khánh vẫn chạy trước xe Ân Định một bậc. Hai người như còn dò tài sức nhau nên chưa ai chịu thi thố mãnh lới để vượt bậc đoạt giải.

Bỗng chiếc xe “Đệ Lục” sơn màu đỏ đang chạy trước xe Hà Thiên Khánh chậm hẳn lại, khiến Thiên Khánh hoặc phải vượt qua, hoặc cũng phải chậm lại nếu không muốn vượt.

Thấy ụ đất còn xa, Thiên Khánh tính đường vượt để tách khỏi Ân Định cứ lai rai theo sau.

Láng xe sang bên tả, chàng giựt cương thúc ngựa chạy mau. Xe “Đệ Tứ” vùn vụt lấn đường lên ngang với xe “Đệ Lục”.

Nhưng đồng thời, Ân Định cũng thúc ngựa chạy vọt lên ngang hàng nơi xe họ Hà. Và cùng lúc ấy, chẳng hiểu vô tình hay cố ý, xe “Đệ Lục” cũng không nhường xe “Đệ Tứ” của Hà Thiên Khánh, giữ mực chạy ngang hàng, thành thử cả ba xe cùng chạy hàng chữ nhút.

Ân Định trợn mắt nhìn Hà Thiên Khánh nhe bộ răng hềnh hếch cười ghê rợn.

Lúc nhìn xa trưởng xe “Đệ Lục”, Thiên Khánh thấy người này nét mặt cũng hung ác. Hắn nhìn chàng nói lớn hằn ắt hằn tiếng vó ngựa đập trên mặt đất như sấm động:

- Thế này thì mi chết rồi, con ạ!

Dứt lời, hắn rẽ ngựa cho chạy treo đến gần xe “Đệ Tứ”. Đồng thời, Ân Định cũng rẽ sát vào Hà Thiên Khánh hiểu ngay tên xa trưởng áo đỏ ở xe “Đệ Lục” là đồng bọn của Ân Định, và cả hai tên đang thi hành ác kế dùng hai xe ở hai bên chèn ép bốn con ngựa của Thiên Khánh vào giữa. Bầy ngựa sẽ hoảng sợ chồm lên làm lật xe, hất xa trưởng xuống đất.

Không dám chậm trễ, Hà Thiên Khánh vội giựt cương, quát lớn:

“Mau!”

Bốn con tuấn mã như tuyết phi vùn vụt lẹ như tên bắn tiến lên trước, bỏ hẳn hai xe “Đệ Nhút” và “Đệ Lục” đến hai sải tay. Lúc đó, cả hai xe cũng vừa tới ụ đất, Hà Thiên Khánh mừng lắm, hơi lánh xe chèn sang bên hữu khiến bốn con ngựa của xe đỏ phát hoảng chạy chênh sang bên. Với tốc độ ấy, xa trưởng áo đỏ không ghìm được ngựa nữa, đành cho xe chạy vọt treo lên ụ đất, trong khu xe “Đệ Tứ” của Hà Thiên Khánh đang hoành phóng qua lối nhỏ. Xe đỏ “Đệ Lục” mất thăng bằng vì chạy treo bị lật úp trên mặt ụ đất. Xa trưởng áo đỏ nhảy ra không kịp bị úp trong xe lật ngược và bị đoàn ngựa lôi đi tới sáu bảy trượng mới dừng lại.

Ân Định đoán được đòn của Thiên Khánh nên cho ngựa chạy thẳng lên ụ đất phóng qua bên kia. Lúc Thiên Khánh ra khỏi lối nhỏ thì Ân Định cũng vừa xuống tới bình địa, nên hai xe vẫn chạy song song ngang nhau. Hà Thiên Khánh khen thầm đối phương, nhưng tiểu tâm phòng bị, sẵn sàng đối phó vì biết Ân Định không khi nào chịu vậy. Bốn tánh ưa mạo hiểm, nên tuy phải lo đối phó với một địch thủ hữu tài và ở ngay trên đất địch, Hà Thiên Khánh vẫn cảm thấy say sưa thích thú đặc biệt.

Trái lại, mọi người nhận rõ tình thế thì ai nấy lo lắng đều lo anh chàng xa trường ốm nhom.

Hà Thiên Khánh chú ý nhận xét xem ngoài xe màu đỏ vừa bị loại khỏi vòng đua, còn có xe nào khác thuộc về đồng bọn của Kim Lăng nữa không.

Không! Các xa trường khác đua như thường không có ý ác độc.

Gần hết vòng thứ nhì thì hai xe “Đệ Nhất” của Ân Định và “Đệ Tứ” của Hà Thiên Khánh hoàn toàn dẫn đầu. Hai xe đó vẫn chạy song song không chịu nhường nhau lấy một thước nhỏ. Lúc lợi thế thì hoặc họ Ân hoặc họ Hà thay phiên nhau lọt qua lối nhỏ, và một xe thì bắt buộc phải vượt trên ụ đất để cố khỏi bị lấn đất. Mỗi lần tới ụ đất là một lần khán giả hồi hộp vì cả hai xa trường cùng tìm cách chen để hại nhau mất thăng bằng, đổ nhào đến bị táng mạng như xa trường áo đỏ.

Đoàn xe rầm rộ phóng qua phía Nam. Hai xe “Đệ Nhất” và “Đệ Tứ” dẫn đầu bỏ dợt chạy sau đến hai sải tay.

Hà Thiên Khánh, Ân Định chạy sát quá, bỗng hai đầu trục xe bằng sắt xiết phải nhau bật ra tia lửa. Sợ gãy đũa xe nên cả hai đều phải nhích sang hai bên. Nhưng không! Ân Định nhích ra để lấy đà xô vào cho mạnh thêm.

Thấy xe mình bị rung chuyển trước sức xô của xe Ân Định, Hà Thiên Khánh mới nhận ra xe của đối phương hoàn toàn bằng sắt. Chàng bèn dùng roi nhắm mặt Ân Định quất mạnh mỗi khi y định ý xô vào. Thấy tay roi của Thiên Khánh khá hay có thể trúng mắt được. Ân Định không dám khinh thường xô vào nữa, nhưng y cũng dùng roi quất lại. Hai ngọn roi da dài phóng ra nổ dòn như pháo, không ai chịu kém ai. Qua nữa dòng thứ ba, nhè lúc xe của Thiên Khánh vừa từ trên ụ đất xuống, Ân Định liền quất một roi định quấn lấy cổ con ngựa bên tả ở hàng nhì của Thiên Khánh kéo ngược lại. Nếu trúng, con ngựa đó bị mất thăng bằng có thể gây nguy hiểm có thể gây nguy hiểm cho xe Thiên Khánh.

Tức giận, Thiên Khánh mắng lớn:

- Đồ cầu trệ, muốn hại cả súc vật sao?

Ân Định trợn mắt:

- Và hai cả mi nữa.

- Được lắm! Sẽ biết tay ta. Coi chừng!

Hai xe về gần hết vòng tám Hà Thiên Khánh nhè vó trước con ngựa đầu của xe Ân Định quất vòng một roi. Ngọn roi quấn chặt vào cổ chân con vật đó và Thiên Khánh

giật mạnh. Chạy không được trong lúc hai ngựa ở dưới dồn lên thành thử con ngựa đầu khuyu vó trước. Ân Định phóng roi gạt chậm mất một chớp mắt nên không kịp đỡ... Cả đoàn ngựa mất thăng bằng vì vướng con ngựa trước bị ngã, nên nhào luôn kéo cả chiếc xe lật úp chụp lên Ân Định, thành xe va trúng đầu họ Ân bể nát chết không kịp kêu, xác bị lôi đi một quãng dài.

Toàn thể đấu trường nhao, lên nhút là trên khán đài.

Biết giờ phút nghiêm trọng đã điểm với cái chết của Ân Định, Hà Thiên Khánh phóng thẳng xe vào trước khán đài.

Trên đài, Thuận Vương phần uất từ lúc thấy Phi Phong Ngô Công Ân giáo đầu táng mạng, nghiêng rằng truyền đài quan:

- Chừng nào tên đó ngừng trước đài, thì phát luôn trống lệnh đóng cửa đấu trường. Phải bất kỳ được, ta mới hả giận.

Nguyên soái Hoàng Bách Thắng, hai Thế tử và các đầu đà đứng cả dậy.

Thiên Khánh vẫn phóng mạnh khiến mọi người phụ trách việc kiểm điểm chạy dạt cả sang một bên. Thừa dịp mọi người còn đương hoang mang, chàng phóng xe ra phía sau khán đài, Hà Thiên Tường chờ sẵn đặt cặp thiết chùy của Thiên Khánh vào trong xe, rồi tự mình nhảy lên Tuyết Hoa mã gài chùy sẵn chạy trước, Thiên Khánh theo sau.

Nói thì lâu, nhưng việc xảy ra trong chớp mắt. Đợt xe đua về sau, lúc bấy giờ mới rầm rộ ganh nhau chạy về khán đài, thành thử lối ra cửa Nam đấu trường gần nhút bị nghẹt hẳn. Anh em họ Hà, kẻ trước người sau, phi thẳng ra cửa Đông... Giữa lúc ấy, từ khán đài, vang lên ầm ầm những hồi trống báo động khiến khán giả sợ hãi, hoang mang, nhốn nhác xô đẩy nhau tìm lối ra. Những kẻ yếu sức bị chà đạp la ó vang trời...

Nói về khu Đông môn, khi hiệu báo động dống lên thì cửa đấu trường đã đóng chặt.

Quan Long, Tào Chí hai anh em Âu Dương Tòng Cát, Tòng Đức thấy họ Hà không chạy ra hướng Nam vội bảo nhau.

Tất họ chạy ra lối này gần hơn cả.

Khán giả mất trật tự làm vướng lối đi. Lúc bốn hảo hán tiến tới nơi thì cửa đã đóng chặt.

Binh tướng Kim Lăng đứng trấn đầy cả khu cửa.

Thanh Diện Hồ Tổng Võ Cường cầm lang nha bổng và Bạt Sơn Hồ Hầu Văn Bảo cầm song phủ hùng dũng cưỡi ngựa đứng giữa đám bộ tướng.

Thấy bốn người xông xáo tới định đi lối cửa, Tổng Võ Cường nói lớn:

- Mấy người định đi đâu thế này?

Âu Dương Tòng Cát đi đầu, trả lời:

- Đi ra cửa chớ còn đi đâu! Bộ không cho mọi người ra về sao mà đóng cửa như vậy.

Hầu Văn Bảo trợn mắt nạt:

- Nói năng cho có lễ độ! Lát sau sẽ được về.

Quan Long nạt lại:

- Nhưng chúng ta muốn về ngay thì sao?

Tổng Võ Cường quát:

- Thì hãy để thủ cấp lại đây, chớ sao! A! Bốn tên này hỗn xược! Chư tướng bắt lấy chúng cho ta, mau.

Như hổ báo, đoàn binh tướng Kim Lăng xông vào bắt bốn người. Anh em Âu Dương rút đơn đao, Tào Chí, Quan Long cũng rút đoản đao giắt trong áo ra.

Vừa mới giáp chiến sau bảy bộ tướng Vương phủ đã bị trúng thương, bạt cả lại phía sau.

Hầu Văn Bảo nổi giận thét chư tướng xông vào.

Âu Dương Tòng Đức bảo Tòng Cát và Quan Long, Tào Chí:

- Ba vị hiền huynh chặn chúng ở đây, tiểu đệ ra phá cửa.

Dứt lời, chàng ô ạt tiến lên, nhảy qua đầu mọi người phóng ra lối, nhưng cũng bị quân tướng canh cửa chặn lại.

Ba tướng Thành Đô là Liễu Thanh, Tôn Khương, Triệu Chấn cùng ba tiểu đội của trang làm thường dân đi xem, cũng rút khí giới nhảy vào loạn giúp bốn bị hảo hán lạ mặt phá Đông môn. Thấy tình thế xoay chiều khác, Tổng Võ Cường, Hầu Văn Bảo vội thúc ngựa dự chiến.

Giữa lúc hai bên còn đang nhốn nháo, loạn đả, thì anh em họ Hà ra. Thấy cửa đóng chặt, quân nhà và mấy vị hảo hán đang hỗn chiến, Hà Thiên Tường e chờ lâu bất lợi, liền rẽ ngựa ra Nam môn.

Thiên Khánh chờ xe chạy theo sau.

Tổng, Hầu hai hổ tướng nhận ra hai người, bèn hô lớn:

- Cốt bắt lấy tên giặc này, để ta đuổi bắt hai tên kia nộp cho Vương gia.

Dứt lời, Tổng Võ Cường, Hầu Văn Bảo nhảy ra khỏi vòng chiến thúc ngựa đuổi theo anh em Hà gia.

Thật ra thì anh em Âu Dương và Quan, Tào có coi bọn hộ tướng Kim Lăng ra mùi gì. Họ chỉ cốt mở được Đông môn cho anh em Hà gia chạy thoát, nhưng tới khi thấy họ Hà bỏ ra hướng nam và hai hổ tướng Tổng, Hầu cũng bỏ trận đuổi theo, cả bốn bèn đánh cầm chừng giúp quân Thành Đô mở được Đông môn, cho mọi người ở khu vực ấy ra thoát rồi mới rút lui.

Từ Bắc và Tây môn, Cầm Mao Hổ Dư Đông Bích và Quá Sơn Hổ Triệu Đại Bằng thấy Hà Thiên Tường, Thiên Khánh từ Đông môn băng ra Nam môn có Tổng, Hầu hai tướng đuổi theo thì bèn thúc ngựa chạy tới hợp lực bắt.

Vì lẽ đó bọn Tào gia Quế và Trịnh Bái không phải mất công nhiều.

Nói về Lam Y Nữ Hiệp, Chu Đức Kiệt và Âu Dương Bích Nữ ngồi trên cây ở phía Nam đầu trường.

Ba người theo dõi các cuộc đua từ đầu chí cuối và nhận xét tình hình.

Ngay từ lúc Ân Định táng mạng, Lam Y nói với hai người:

- Cuộc xung đột cầm chắc rồi, hiền huynh và Âu Dương muội nghĩ sao.

Chu Đức Kiệt nói:

- Khi phân công cho mọi người, Âu Dương bá phụ chắc đã có ý riêng nên trao nhiệm vụ Nam môn cho ba chúng ta, và Đông môn cho Tòng Cát, Tòng Thiện và Quan Long.

Hai cửa này gần khán đài hơn cả và lẽ cố nhiên, anh em Hà gia phải qua lối cửa gần nhất.

Hơn nữa, Nam môn là chánh môn nên hình thức có khác. Gióng sắt nặng nề, cửa rút ngược lên trời chớ không phải cửa đóng có hai gióng chặn ngang như Đông, Tây và Bắc môn.

Nếu có động, đoàn quân đứng trên nóc cổng kia sẽ thả xích sắt hạ cổng xuống. Vậy ngu huynh muốn phân công như thế này.

Âu Dương Bích Nữ nóng ruột hỏi:

- Chu huynh phân công thế nào? Âu Dương Bích Nữ này nhứt nhứt tuân lệnh dù công tác khó khăn cũng không hề quản ngại.

Đưa mắt nhìn Âu Dương Bích Nữ, Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Ngu huynh nghĩ trong ba chúng ta nhiệm vụ nào cũng nặng nề như nhau?

Trông hai mươi quân đứng trên mặt Nam môn cạnh cái trục lớn kia! Chúng có phận sự kéo tấm cửa gióng sắt nặng nề đó lên hay hạ xuống cũng vậy. Lát nữa, chúng sẽ hạ cửa xuống ngăn lối của anh em họ Hà. Điều khiển cái trục ấy, Thuận Vương phải dùng tới sức hai mươi tên quân lực lưỡng nọ. Vậy, Âu Dương hiền muội phải đàn áp chúng, tự lực điều khiển cái trục ấy để kéo cửa sắt lên một khi cửa đã hạ xuống. Được không?

Âu Dương Bích Nữ gật đầu:

- Ngu muội hiểu rồi.

Chu Đức Kiệt nói tiếp:

- Nếu họ Hà chạy ra lối này, tất có tướng tài đuổi theo hiệp lực cùng viên hổ tướng Tiên Phong đang ngạo nghễ trấn nơi gần Nam môn kia kìa.

Lam Y ngắt lời anh:

- Tiểu muội lãnh nhiệm vụ ngăn cản bọn sai lang ấy cho họ Hà thoát ra khỏi đấu trường phải không?

- Đúng như vậy! Còn phần của nguy huynh thì hãy còn trong vòng dự đoán nên chưa dám nói chắc. Dù sao, cũng phải cần cố sức tiếp tay nhị vị hiền muội... Ngay từ lúc này, chúng ta cần chú ý dự phòng, chớ không đóng vai khán giả được nữa.

Ba người liền lấy khí giới, đai nịch gọn ghẽ chuẩn bị. Tới khi trống báo động thúc liên hồi, những người xem sợ hãi kéo ùa ra lối Nam môn, binh lính giữ trật tự can không nổi, Diêu Thiên Phượng liền quát lớn hạ lệnh hạ cửa xuống bất cần sóng người cuộn cuộn kéo qua cửa ra ngoài... Thiên Phượng bị mọi người xô lấn bèn hô các tướng cản đẩy lùi cả lại, nhưng đã có một phần khán giả tràn được tới cổng giữa lúc tấm cửa gióng sắt nặng nề đang hạ xuống.

Đang khi thập phần nguy hiểm, bỗng có ba người từ đâu phi tới như bay... Đó là anh em Chu gia và Âu Dương Bích Nữ. Chu Đức Kiệt vận nội ngoại công phu, tọa bộ chắc như Thái Sơn, giơ hai tay đỡ hắt tấm ra nặng nề không cho hạ xuống nữa. Thừa dịp ấy, đợt người đã ra đến liền kéo nhau chạy thoát ra ngoài, trong khi Lam Y, Thái Dương

kiếm tuốt trần sáng loáng, càn quét bọn bộ tướng Kim Lăng, không cho tên nào tới gần nơi Chu Đức Kiệt đang ra sức đỡ tấm cửa ngàn cân...

Thấy hai kẻ lạ mặt dũng mãnh phi thường, Điều Thiên Phượng nổi giận dùng dùng thúc ngựa hoa chùy xuống tới bổ thẳng xuống đầu Lam Y.

Nói về Âu Dương Bích Nữ phi thân lên mặt cửa nam, tung song cước là văng hai tên quân luôn xuống dưới cổng phía ngoài đấu trường, đồng thời nàng hoa hai trái đấm thôi sơn đánh bật hai tên khác nhào xuống phía cổng cửa. Chỉ trong chớp mắt, bốn tên đã bị loại khỏi mặt công. Còn mười sáu tên thấy chàng mỹ mạo nam tử vì Âu Dương Bích Nữ mặc giả trai, từ đâu nhảy tới hung hãn quá, chúng bèn bỏ tay trực mặc cho tấm cửa nặng nề động xuống, khí giới ra hô nhau đánh. Nhưng không để cho chúng kịp hành động, Âu Dương Bích Nữ lẹ như cắt, bắt được tay một tên quân bẻ tẹo sa phía sau, đoạn một tay nắm gáy, một tay nắm dây lưng nhấc bổng lên lao thẳng vào đám đông. Bảy tám tên mất thăng bằng, té nhào xuống dưới cổng. Rút cây thiết phiến, Âu Dương Bích Nữ nhảy tới hoa đánh tới tấp mấy tên còn lại.

Biết thân không địch nổi hung tính, chúng hè nhau nhảy bừa cả xuống đất. Giữa lúc ấy, hai bộ tướng có bản lĩnh cầm đao phi thân lên đầu cổng địch chống đánh. Chúng vừa đặt chân tới mặt gạch thì bị Âu Dương Bích Nữ quét luôn một ngọn đá Hoàng Sà Địa Tảo.

“Chao ôi!”

Cả hai chỉ kịp kêu lên một tiếng thì bị lộn đầu té cả xuống. Nóng ruột vì Chu Đức Kiệt một mình đỡ tấm cửa sắt nặng nề giữa cuộc loạn chiến, Âu Dương Bích Nữ làm chủ tình thế trên mặt Nam môn vận động toàn lực cuốn trục xích sắt, kéo hẳn tấm cửa lên như cũ và đóng chốt lại.

Khi đó là lúc Điều Thiên Phượng thúc ngựa tới đánh Lam Y.

Chu Đức Kiệt thấy hai tay nhẹ lần lần cánh cửa rút hẳn lên cao, biết là Âu Dương Bích Nữ đã làm chủ tình thế trên đầu cổng, nên chàng vội rút Thất Tinh đao càn quét bọn quân tướng Kim Lăng không cho chúng kịp bao vây Lam Y vào giữa.

Về phần Lam Y, nàng nhảy vút sang bên né tránh ngọn chùy và hai vó ngựa trước của đối phương.

Đánh hụt, Điều Thiên Phượng vội ngồi thẳng người lên, quay ngựa định giáng ngọn chùy nữa, thì Lam Y đã nhảy vọt lên cao nhằm đầu họ Điều, chân tả đá búng vào màng tang, đồng thời gót chân hữu giáng ngược lại vào gáy địch thủ. Đó là thế đá Song

Tước Đồng Phi tối ư nguy hiểm và rất khó dùng của Bắc phái. Tung Sơn Thiếu Lâm Tự cũng có ngọn cước khổ luyện này nhưng đặt tên là Tả Hữu Hồi Cung.

Không dè địch thủ lợi hại tới bậc siêu đẳng về môn quyền cước ấy, Điều Thiên Phượng vội vàng cúi rạp người xuống núp hẳn bên cổ Lôi Phong mã, nhường cho Lam Y bay vọt qua đầu. Giữa lúc ấy, hai anh em họ Hà vừa ập tới.

Điều Thiên Phượng vội giựt ngựa, bỏ Lam Y, nhảy vọt ra chặn đường:

- Tặc đồ chạy đi đâu, hãy coi chùy của Trại Nguyên Khánh.

Hà Thiên Tường lăm lì vung chùy lên giáo đấu. Bốn ngọn chùy rập trúng nhau chát chúa nảy lửa. Hai con tuấn mã cũng chùn cả lại. Thừa dịp tốt, Hà Thiên Khánh lái xe tứ mã chạy bừa vào chỗ trống băng ra khỏi đấu trường. Không ham chiến, Thiên Tường cũng thúc ngựa chạy teo ra khỏi Nam môn.

Triệu Đại Bằng, Dư Đông Bích, Tống Võ Cường và Hầu Văn Bảo cũng áp tới hiệp cùng Điều Thiên Phượng phóng ngựa theo. Nhưng Âu Dương Bích Nữ đã rút chốt thả bừa tẩm cửa gióng sắt xuống.

Tấm cửa nặng nề gieo xuống rung chuyển cả mặt đất nhốt bọn Kim Lăng trong đấu trường.

Lam Y, Chu Đức Kiệt phi thân lên mặt Nam môn, vẫy tay chào năm hổ tướng Kim Lăng rồi cùng Âu Dương Bích Nữ nhảy ra ngoài biển mắt.

Năm tướng tức giận quát quân sĩ leo lên mặt tường kéo cửa vượt ra ngoài đuổi theo.

Nhưng anh em Hà gia đã đi được quãng đường dài.

Tới chỗ Viên Bá Lương chờ, Hà Thiên Khánh hãm xe tứ mã cầm song chùy, nhường xe cho họ Viên nhảy lên Hoàng Mai mã.

- Viên biểu huynh chạy trước ra ụ đất ở tây môn thành, mặc bọn tiểu đệ đoạn hậu.

Viên Bá Lương thúc ngựa chạy liền.

Hà Thiên Khánh cười lớn:

- May quá! Bọn ta thoát khỏi đấu trường dễ dàng là hoàn toàn nhờ ở tài xuất chúng của nhị vị Chu gia kiếm khách và cô gái Tô Châu đó.

Hà Thiên Tường hỏi:

- Trời chưa tối hẳn, đánh cho chúng một trận rồi mới chạy chớ.

- Đánh cho chúng biết tay chớ sao.

Hai người cho ngựa chạy chậm chờ đối phương.

Giữa lúc ấy, bọn Chu Đức Kiệt ba người phi hành tới kịp.

Chu Đức Kiệt gọi:

- Kìa! Nhị vị công tử còn chờ chi ở đây nữa.

Thiên Tường, Thiên Khánh cúi đầu chào:

- Công ơn của ba vị rất lớn, chùng nào qua Thành Đô, xin ghé tề phủ để chúng tôi được báo kiến... Anh em tôi muốn đánh nhau với tặc tướng một trận rồi mới đi. Ba vị cứ an tâm.

Chu Đức Kiệt cười lảng lạng vẫy tay chào, rồi kéo Lam Y và Âu Dương Bích Nữ phi hành lẫn vào đám cây bên đường.

Tiếng vó ngựa đuổi ở phía sau đã tới gần. Anh em Hà gia quay ngựa lại sẵn sàng nhập trận. Dưới bóng hoàng hôn chập choạng, bụi cát bay mù, một toán nhơn mã phóng tới.

Năm tướng Triệu, Dư, Tống, Hầu, Diêu dẫn đầu.

Diêu Thiên Phượng phi ngựa lên trước:

- Hai tên đạo này chạy đâu cho thoát.

Hà Thiên Khánh cười gằn:

- Như các người thấy, ta chờ đó, đâu có thềm chạy.

Dứt lời, chàng múa chùy đáp ngựa tới đánh. Hai thiết chùy nặng nề nhắm đầu họ Diêu giáng xuống.

Thiên Phượng khinh thường vung chùy lên đỡ.

Chát! Chát! Chùy đập trúng nhau vang dội.

Diêu Thiên Phượng rung mình, chồn cả hai cánh tay. Lôi Phong mã lùi hẳn lại.

Hà Thiên Khánh giáng luôn hai chùy nữa. Không lẽ chịu thua ngay trước mặt mọi người e mất thể diện, Diêu Thiên Phượng vận dụng toàn lực đưa bát giác đồng chùy đỡ.

“Chát! Chát!”

Toát mồ hôi, hai cánh tay tê buốt. Họ Diêu toàn thân run rẩy cơ hồ muốn té ngựa.

Thật không ngờ tên ồm này lại mạnh đến nước ấy! Hà Thiên Khánh cười ha hả chùy xā luôn hai nhát nữa, nhưng Điều Thiên Phượng không dám đỡ nữa, thúc ngựa chạy...

Thoạt đầu, bốn tướng Triệu, Dư, Tống, Hầu cũng tưởng Điều Thiên Phượng dư sức hạ đối phương nên cố ý trể xem sao, sau sẽ vây bắt Thiên Tường cũng vừa. Ngờ đâu, Thiên Khánh dũng mãnh y hệt Lý Nguyên Bá thuở xưa mới dùng có bốn chùy mà họ Điều đã đại bại, nên Hầu Văn Báo giục ngựa tiến lên hơ song chùy phủ quát:

- Tặc tướng không được hung hãn, coi phủ ta đây.

Hà Thiên Khánh phì cười:

- Chấp cả bốn con nữa, mau vào đây cho cha dạy bài hỗn đấu.

Dứt lời, chàng múa tít song chùy nhảy Hoàng Mai mã vào đánh tràn. Bảo nhảy ngựa sang bên, không đỡ hai ngọn chùy nặng nề, lia một phủ vào ngang sườn địch thủ trong khi ba tướng Triệu, Dư, Tống cũng áp tới bao vây Hà Thiên Khánh vào giữa. Thiên Khánh múa tít song chùy đánh bật cả bốn món binh khí dạt sang bên, gây nên một trường chiến đấu vô cùng dữ dội. Bốn lăm tướng đông đảo cũng hô nhau vây trong Hà Thiên Tường đánh thực mạng. Khí giới va chạm nhau chí chát, nảy lửa khủng khiếp.

Giữa khi đó, hai đạo binh từ hai cánh tả, hữu xa xa kéo tới, tiếng reo hò vang dậy. Anh em họ Hà không chủ tâm kéo dài trận đấu e binh tướng Kim Lăng kéo đến đông bất lợi, nên quật thêm đường chùy nữa rồi thúc ngựa ra khỏi vòng chiến:

- Cha tha cho các con nghe! Lần sau sẽ lấy đầu!

Đoạn hai người cùng phi ngựa chạy như bay ra phía Tây. Binh mã Kim Lăng rầm rộ đuổi theo sau. Màn đêm hạ lần lần, bóng tối mỗi lúc một thêm dày đặc. Đuổi tới khu đồi đất, rừng cây bao phủ, hai anh em Hà gia biến đâu mất trong đêm tối.

Bỗng tiếng trống chiêng hai bên rừng và tiếng quân hò reo vang dậy. Pháo hiệu nổ đùng đùng, mấy loạt tên vun vút bắn ra khiến nhiều kẻ nhiều kẻ trúng thương té ngựa. Binh tướng Kim Lăng không ngờ có phục binh nơi này nên đều hoảng sợ, không hiểu địch quân nhiều hay ít thế nào, e lạc hãm trùng Vĩnh An... Triệu Đại Bàng vội hô lớn thân quân trở lại phía sau, phập phồng, đốt đuốc rồi mới chia ra từng toán tiến sâu vào lục soát khắp khu rừng cây, nhưng mất công vô ích, quân địch đã im lặng rút biến đi đâu mất từ lâu. Biết có đuổi theo nữa cũng chẳng ích lợi gì, các tướng đành thân quân kiểm điểm thấy vài chục quân mã trúng thương, bèn băng bó tạm thời rồi kéo nhau rút cả về thành Kim Lăng báo cáo.

Tuy đắc thắng, quân tướng Thành Đô yên lặng rút ra khỏi khu vực nguy hiểm, chia ra từng toán nhỏ giả làm khách thương, kéo thẳng về Tây Xuyên.

- o O o -